

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ฝึกกรรมาณเพื่อเป็นคนดี

ทองคำเมื่อวานนี้ได้ ๑ บาท ๙๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๔๐ ดอลลาร์ วันนี้ได้มากอยู่นะ เริ่มมาแล้ว ๑๐ บาท ต่อไปจะเร่งละเรา เร่งเครื่องเรื่อย อ่อนไม่ได้นะ ถ้าลงว่าเร่งแล้วเร่งเรื่อยแหละ ถ้าลงว่าอ่อนก็นอนไปเลย บางทีดูไม่ถนัดชัดเจนวาตายแล้วก็มี คือมันนอนจนจมไปเลยก็มี เวลานี้ให้ตื่นนอนนะ ตื่นนอนล้างหน้าล้างตา เร่งทองคำของเรา ดอลลาร์ของเรา เงินสดก็ไม่ใช้เล่น ๆ นะไม่รู้จะว่าไง ไหลเข้ามาทุกด้านมาขอเรา เราก็กไม่ทราบจะแยกไปทางไหน ๆ บ้าง นี่หมายถึงเงินสดนะ นั่นละที่มันเข้าทองคำไม่ได้

เราก็กพยายามเสียดเข้าอยู่ตลอดนะ คือเงินนี้เข้าสู่บัญชีที่จะเข้าทองคำ ที่จะซื้อทองคำ เราก็กเสียดเข้าเรื่อย ออกจากนี้มาก็กระจายทั่วประเทศไทย เงินสด ทั้งเสียดเข้าทองคำ ทั้งเสียดออกทั่วประเทศ เพราะฉะนั้นเงินสดจึงไม่ค่อยแน่นอนอน ที่แน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์เลยก็คือ ดอลลาร์กับทองคำ มาเท่าไรเข้าเลย ๆ ดอลลาร์ก็เข้าดอลลาร์ ทองคำเข้าทองคำ แต่เงินสดนี้ยังแยกยังแยกตามที่เราเห็นสมควรจากการพิจารณาเรียบริ้อยแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้แน่นอนในเรื่องเงินสด แต่อย่างไรก็เพื่อประโยชน์แห่งชาติไทยของเรา ทั้งนั้นแหละ ออกไปทางไหนก็เพื่อประโยชน์ของชาติไทยเรา ๆ

เราแยกเงินสดนี้มันไม่หวาดไม่ไหวนะ คิดดูซิเวลานี้มันก็ตึก ฟังซินะ ทางภาคใต้ สองตึก สองโรงพยาบาล เราพูดเฉพาะที่มีแต่เงินก้อนออกทั้งนั้น แล้วก็เรือนจำลาดยาว อย่างน้อย ๓๐ ล้าน สองหลัง ๆ ละ ๑๕ ล้านเป็นอย่างน้อยนะ แต่ยังไม่อยู่ อันนี้เป็นพื้นฐานตั้ง อย่างน้อย ๓๐ ล้าน ตามธรรมดาจะได้เพิ่มเข้าอีกเยอะ แล้วมีอีกหลังหนึ่งกำลังเริ่ม ที่โรงพยาบาลทางด้านหลังนี้กำลังเริ่มอีก นี่ก็ตึกอีกหลังหนึ่งสองชั้น ฟังซิ จะคิดเป็นเงินเท่าไร แล้วจะให้กำแพงอีกสามด้าน ด้านติดถนนเขามีแล้ว ส่วนสามด้านยัง เราก็กให้หมด จะเท่าไรคิดดูซิ

นี่หมายถึงหัวใหญ่ ๆ นะ ที่มาเป็นเครื่องมือเป็นรถเป็นราแทรกเข้ามาที่นี่มันบ่นนะ จ่ายอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นถึงทองคำเข้าคลังหลวงไม่ได้ เพราะความจำเป็นทั้งนั้นละที่มาหาเรา จนถึงขนาด จำเป็นก็รอไว้ก่อน เขาจำเป็น เราจำเป็นหนักยิ่งกว่าเขาให้รอไว้ก่อน ๆ แล้วเมื่อค่อยเบาบางลงแล้วตามเก็บ ๆ ส่วนข้างหน้ามาเรื่อยนะ ทางนี้จ่าย

ไปแล้ว ข้างหน้ามาเรื่อย ทางนี้ก็วาร์อไว่ก่อนๆ เราเลยจะตาย เป็นอย่างนั้นละพี่น้องทั้งหลายทราบเอา

เรื่องสมบัติทั้งหลายที่พี่น้องบริจาคนี้ ขอให้ภูมิใจได้เลยว่าบาทหนึ่งไม่เคยมี หลวงตาที่จะมีซุบๆ ซิบๆ กับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย นับแต่ทองคำ ดอลลาร์ เงินสดมา ออกทั้งนั้นเลย หลวงตาเป็นผู้ควบคุมการเงินเอง เป็นผู้สั่งจ่ายทั้งหมดเพื่อกันความร่ำไหลแตก ซิมไม่ให้มี ไม่มีจริงๆ เอาถึงขนาดนั้น อะไรๆ จะตกมามากน้อยนี้แน่นอนๆ ไม่ไปไหน คนที่มาทำงานกับหลวงตา ต้องเป็นหัวใจเดียวกับหลวงตาเป็นอื่นไปไม่ได้ เรียกว่าคอขาดเลย นุ่นฟังซิ หลวงตาเอาขนาดนั้นนะ ใครจะมาพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหรือว่ามาซุบๆ ซิบๆ แบบสกปรกว่างั้นเถอะ ไม่ได้ กับเรานี้บอกไม่ได้ คอขาดเลย เป็นอย่างนั้นนะ ขาดสะบันไปเลย จนกระทั่งวันตายเข้ากันไม่ได้กับเรา เราเอาถึงขนาดนั้นนะ เพราะฉะนั้นจึงว่าถ้าลงได้ เต็ดอันไหนเด็ดจริงๆ เรื่องแห่งความบริสุทธิ์นี้เด็ดขาดมาตลอด

เพราะฉะนั้นใครจะมาโจมตีเราเรื่องราวเรื่องอะไรๆ เราไม่เคยสนใจ เราเป็นผู้ทำเองทุกอย่างหน้าที่ทุกอย่างเราทำเอง เขาไม่ได้ทำ มีแต่มาโจมตี หลับหูหลับตามาโจมตีทำนั้นทำนี้ ก็เป็นเรื่องของคนตาบอดหูหนวก คนหยาบซ้าลามก เราทำความดีเพื่อความดีเพื่อความสะอาดสะอ้านและเพื่อความพ้นทุกข์ เราจะไปสนใจกับชี้หมูราชี้หมาแห่งอย่างนั้นเราก็ไปไม่ได้ใช้ไหมละ เรื่องของเราเป็นเรื่องของเราไป เรื่องของเขาเป็นเรื่องของเขาไป เพราะคนดีคนชั่ว สัตว์ดีสัตว์ชั่ว เต็มอยู่ในโลกนี้เกลื่อนอยู่ที่นี่ลับปนกันอยู่ จะไม่ให้มันมีได้ยังไง คนชั่วมันก็มี จะว่ามีแต่คนดีเราดีคนเดียว จะให้คนดีทั้งโลกไม่ได้นะ

ผู้ที่เป็นคนชั่วมันซัดมันแย้ง มันไม่สนใจกับเหตุกับผลโลกที่จะทำประโยชน์ให้แก่ตนและส่วนรวมอะไรเลย นอกจากอะไรจะทำให้สนใจด้วยความฉิบหายวายปวงต่อตัวเองและส่วนรวมมันพอใจๆ นี่คือคนชั่ว คิดทางดีไม่ได้ ทำทางดีไม่ได้คนชั่ว มีแต่ทำชั่ว คิดชั่วทุกอย่างแสดงออกเป็นความชั่วทั้งหมด นี่ละคือคนชั่ว สัตว์ชั่ว เป็นอย่างนี้ คนมีธรรมดีเขาจะว่าอะไรมาไม่สนใจ ปิดออกๆ เท่านั้นเอง

นี่เราก็ได้ช่วยพี่น้องชาวไทยเราเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่มีอะไรสงสัยแล้ว เพราะเราเปิดหมดในหัวใจของเรา ไม่มีอะไรติดเลย พูดว่าแม่เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มีที่จะตกค้าง พอเราจะกำไว้ ไม่มี เปิดโล่งไปเลย ความเมตตาครอบไปหมด ไปที่ไหนความเมตตานี้ครอบไปตลอด หากเป็นหลักธรรมชาติเองนะ แต่ก่อนก็มี เรื่องเมตตาก็มีเหมือนท่านๆ เราๆ ธรรมดา แต่เวลาปฏิบัติธรรม ธรรมเป็นธรรมชาติที่นิมนวลมากที่สุด เข้าสู่หัวใจได้อ่อนนิ่มไปเลยนะ อันนี้ก็เหมือนกัน จิตมีแต่ความเมตตาล้วนๆ

นี่ก็ได้พยายาม อย่างไม่รู้ปี่ต้องให้เสร็จแหละ ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน เวลานี้ได้ ๖ ตันกว่าแล้ว ยังขาดอยู่ ๓ ตันกว่า เราแน่ใจกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เพราะส่วนใหญ่เรา ได้มาด้วยความแน่ใจจากท่านทั้งหลายทุกท่านมาแล้ว ทองคำได้ตั้ง ๖ ตันกว่า ดอลลาร์ก็ กำลังจะถึง ๑๐ ล้านแล้ว ส่วนเงินสดนี้เป็นพันๆ หมื่นๆ ล้าน กระจายออกทั่วประเทศไทย เราจึงไม่อาจจะนับได้ เวลาเราออกนี้มีเหตุผลกลไกพร้อมๆ เรียบร้อยทุกอย่าง บริสุทธิ พอ ออกแล้วหาย เราไม่ค่อยได้ไปนับไปอ่านมันแหละ เพราะการทำมาหากิน แล้วก็ทำมาหากิน มาก ไม่หวาดไม่ไหวจะลงบัญชีอะไร บัญชีในหัวใจเราด้วยความบริสุทธิ์แล้วออกผาง แน่ เลยๆ เราทำอย่างนั้นมา เป็นพันๆ หมื่นๆ ล้านนุ่นละสำหรับเงินสดเราที่ช่วย ไม่ใช่บ่อยๆ นะ ทั่วเมืองไทยเลย

นี่ก็ได้พยายามเอาให้ได้ในจุดนี้แหละ จุด ๑๐ ตันนี้เรียกว่าขาดไม่ได้เลย เป็นจุด คอขาด ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ ๑๐ ล้าน ดอลลาร์นี้เราไม่ค่อยเป็นห่วงอะไร มากนัก เพราะเบาว่ากันมาก สำหรับทองคำเม็ดหนึ่งก็หนัก ต้องใช้ความอุตสาหะ พยายาม ถ้าไม่มีศรัทธาจริงๆ บริจาคไม่ได้นะ นี่ละจึงสำคัญอยู่ที่ใจนะ มีมากมีน้อยก็ตาม ใจเป็นเจ้าของ ใจเป็นผู้บ่งบอกสั่งการทุกอย่าง ถ้าควรจะเป็นไปในทางใดๆ นี้จิตใจนั้นละ จะเป็นผู้สั่งการทุกอย่างๆ

อันนี้เราก็ทราบทั่วหน้ากันแล้วว่า ความอุตสาหะพยายามของเราทุกคนมาจากความรักชาตินี้ สั่งงานสั่งการต่อเราให้ช่วยชาติไทยของเราได้ในคราวนี้ ขาดไปไม่ได้เลย เขาชี้ หน้าแล้ว แหมอายุที่สุดเลยนะ ประเทศไทยเวลานี้ใครทราบกันทั่วโลกที่กำลังช่วยตัวเอง เต็มกำลังความสามารถ ที่ปรากฏามีแต่ความเป็นมงคลเรื่อยมา วันนั้นได้เท่านั้นๆ รวม แล้วได้เท่านั้นเรื่อย ไม่มีคำว่าขาดว่าตก มีแต่ได้เรื่อยๆ ทีนี้จะเอาให้ได้ให้ถึงจุดหมายที่เรา ต้องการ ได้ขีดเส้นตายกันไว้ในบรรดาพี่น้องทั้งหลายเราว่า เดือนธันวาคมนี้เป็นเดือนขีดเส้น ตายเลยให้ได้ ๑๐ ตัน เอาตรงนี้วางัน จากนั้นไปจึงเร่งเครื่องใหญ่ละ นับตั้งแต่บัดนี้เร่ง เครื่องใหญ่เลย

บรรดาพระเจ้าพระสงฆ์ก็น่าเห็นใจนะ วงกรรมฐานท่านก็ได้เคลื่อนได้ย้ายได้หวนได้ ไหวได้ดีได้ดี้น เพราะบรรดาพี่น้องทั้งหลายด้วยกันนี้ มีคราวนี้เป็นคราวที่พระกรรมฐาน เคลื่อนไหวมากที่สุด ตามธรรมดาท่านจะไม่ออกมายุ่งมากวนกับอะไรละ นิสัยของพระเจ้า ผู้เสาะแสวงหาธรรม พอตื่นนอนขึ้นมาจะเริ่มประกอบบำเพ็ญตั้งแต่ศีลแต่ธรรมประจำใจ ตนเองทุกอย่าง รอบอยู่กับสติปัญญาพิจารณาบำเพ็ญ บำรุงรักษาจิตใจอยู่ตลอดเวลา

อยู่ในป่าในเขา อยู่ในวัดป่าวัดไหนท่านจะบำเพ็ญอยู่อย่างนั้น ท่านไม่เคยมาสนใจ สำหรับเราเองที่ได้เป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายนี้ก็ไม่เคยสนใจเหมือนกัน

บ้านเมืองเราก็มีมาด้วยรัฐบาลเป็นหัวหน้าปกครองมาเรื่อย ๆ ก็ฟังมาเรื่อย ๆ ผิดถูกดีชั่วอะไร ๆ นี่ทราบหมด เป็นแต่เพียงไม่สนใจเพราะไม่ใช่ ถ้าพูดตามภาษาโลกเรียกว่าไม่ใช่หน้าที่ของเรา เป็นหน้าที่ของโลกของชาติบ้านเมืองเขาจะปฏิบัติกันเอง หน้าที่ของเราบอกไม่บอกก็คือการบำเพ็ญศีลธรรม รักษาอรรถรักษาศรีธรรม เราบำเพ็ญมาอย่างนั้น ไม่เคยคิด แต่เวลามันจำเป็นจริง ๆ เห็นไหมล่ะ กระทบถึงขนาดได้มาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย มันก็เป็นขึ้นมาเองอย่างนี้

การเป็นเองนี้ก็ไม่ใช่เป็นด้วยความกระเสือกกระสนโดยหาเหตุผลไม่ได้ มันหากเป็นมาด้วยเหตุด้วยผลลึกลับ ๆ ลับ ๆ หนึ่ง แล้วเปิดเผยหนึ่ง เปิดเผยก็คือบ้านเมืองเราเดือดร้อน อันลึกลับนั้นนิสัยบุพเพนิวาสชาติปางก่อนของเรา มีความเกี่ยวข้องกันอะไร ๆ มา มีพี่มีน้อง มีลูกมีหลาน มีครูมีอาจารย์ มีเจ้ามีนาย เกี่ยวโยงกันมา มีความเคารพนับถือ เชื้อพ้องกันมาอย่างนั้น เวลาเมื่อเรื่องเกี่ยวพันมันก็วิ่งถึงกันหมด เพราะฉะนั้นเวลาเรามีอะไร จึงถึงกัน ๆ ต่างคนต่างทำด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคี ด้วยความรักชาติ มันถึงค่อยเป็นมา ๆ ถ้าอยู่ ๆ จะมาเป็นเอาเฉย ๆ นี่เป็นไปได้นะ คือตัวเองเป็นก็จิต ๆ ซัด ๆ มันไม่มีอะไรพอจะเป็นน้ำเป็นเนื้อ คนอื่นผู้เป็นผู้น้อยหรือเป็นบริษัทบริวารจิต ๆ ซัด ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เลยจิตซัดไปตาม ๆ กันหมด ผลที่ได้ก็คือความเหลวไหล

อันนี้มันไม่จิตไม่ซัดเพราะอะไร นี่ก็เพราะบุพเพนิวาสชาติปางก่อนพวกเราทั้งหลายถึงไม่มีญาณก็ตามเราพูดได้เต็มปากของเราว่า แน่ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า พวกเราทั้งหลายนี้เคยเกี่ยวข้องกันมาสักเท่าไร เคยเป็นพี่เป็นน้องเป็นลูกเป็นหลาน เป็นญาติเป็นวงศ์ เป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นเจ้าเป็นนายกันมา ที่เคยเคารพนับถือกันมา ที่นี้เวลาที่มีความจำเป็นมันถึงเกี่ยวข้องกันผิงทันทีเลย อย่างที่เห็นมานี้แหละ นี่เราเชื่อ เชื่อจริง ๆ ไม่ใช่เชื่อธรรมดา พูดไม่พูดก็ไม่สำคัญ สำคัญที่ความเชื่อผิงลึกถอนไม่ขึ้นเลย นี่ละอันสาเหตุที่จะให้บ้านเมืองของเราได้ค่อยฟื้นฟูขึ้นไป ด้วยความรักชาติ ความสามัคคี ความเคารพนับถือเชื้อพ้องซึ่งกันและกัน นี่ละเป็นน้ำหนักรู้สำคัญ ที่จะทำมหาคุณต่อชาติไทยของเราในปัจจุบันนี้ และต่อไปก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้อุตส่าห์พยายามทุกคน

หลวงตากก็ไม่เคยคิดว่าจะมาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย บทเวลามันออกมันก็ผิงเลยทันที เป็นอย่างนั้น ถึงขนาดร้องโก้งเลย ร้องหาอะไรถ้าธรรมดานะ โลกเป็นโลก ธรรมเป็นธรรม ร้องหาอะไร เวลามันเกี่ยวข้องกันไม่ร้องได้ยังไง มันกระทบทั่วประเทศเขตแดน

เมืองไทยทั้งประเทศหาเกาะหาดอนที่จะอยู่ไม่ได้เลย เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ด้วยความลุ่ม
จม ต่างคนก็ต้องต่างพื่นกันละซี นี่ละเรื่องราวมันเป็นอย่างนี้ จึงขอให้พื่น้องทั้งหลายได้
ทราบทั่วหน้ากัน แล้วให้อุตส่าห์พยายามตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

ความพร้อมเพรียงสามัคคีกันนี้สำคัญมากนะ อย่าแตกอย่าแยก แยกแยกความ
สามัคคี เหมือนเราทับหม้อทับไห จุดบ้านเผาเรือน พังไปหมด เสียหมด อะไรที่มันแตก
พอเยียวยาได้เยียวยา ผ้ามันขาดพอปะพอซุนพอเย็บได้ เอ้า เย็บ ปะซุนไป มันสุดวิสัยแล้ว
ค่อยทิ้ง อย่าไปทิ้งๆ ขว้างๆ ใช้มาวันหนึ่งสองวันทิ้งๆ เห็นอันนั้นดีอันนี้ดี อันนั้นใหม่ อันนี้
ใหม่ เจ้าของเก่าแก่จนเพื่อ จนเลอะเทอะไปหมดดูจนไม่ได้ ไม่ดูตัวเองบ้างใช้ไม่ได้นะ เรา
นี่มันตัวเพื่อ ตัวเลอะเทอะ ตัวไม่มีคุณค่า ไปหาสิ่งอื่นว่าอันนั้นดีอันนี้ดีมาประกบเข้าว่ามี
คุณค่า ยิ่งเลวลงไปนะ เพราะนิสัยเลว

ให้รักษานิสัย จิตใจของตนเองให้มีคุณค่า อะไรจะขาดเหลือบ้างไม่เป็นไร ขอให้
จิตใจมีคุณค่าเถิด ดังที่พระพุทธเจ้ากับพระอานนท์ เอาพระอานนท์เลย ผ้าจีวรขาด
ยกตัวอย่างพระอานนท์ ลูกศิษย์พระตถาคต ลูกศิษย์พระพุทธเจ้า ได้รับเอตทัคคะ เลิศ ๕
สถาน เวลาจีวรขาด ท่านเอาจีวรนี้มาย่ำให้จีวรขาดแหลกไปหมดแล้ว เอาไปโปะผสมกันกับ
ดินเหนียว โปะตากุฎิชุ่มเย็นไปเลย ท่านไม่ทิ้ง อะไรที่พอใช้ได้ท่านนำมาใช้ มาเยียวยาได้
เยียวยา ท่านไม่ทิ้งแบบเลอะๆ เทอะๆ เหมือนพวกเรานะ

เวลานี้พวกเรากำลังเลอะๆ เทอะๆ มาก สร้างวิชาเลอะเทอะที่จะพาบ้านเมืองให้ลุ่ม
จมอย่างลึกลับและเปิดเผยนี้ กำลังตั้งหน้าตั้งตาขึ้น ไม่มีรู้จักประมาณกันบ้างเลย แล้ว
โรงงานเวลานี้มีมากต่อมากในเมืองไทยของเรา เขามีมากก็เพื่อปากเพื่อท้อง เพื่อซื้อเพื่อขาย
เพื่อหารายได้ เรามีอะไรมากก็เพื่อซื้อเพื่อขายเหมือนกัน ตกลงต่างคนต่างติดต่อกัน ต่างคน
ต่างเป็นบ้าหาแต่รายได้ไม่มีวันพอ ๆ ได้เท่าไรหมดๆ มันจะไม่หมดยังงี้ก็ตัวมหาโจรมัน
อยู่กับผู้หา เข้าใจไหม หามาเท่าไรมันก็เผาตัวเองแหลกไปหมด อันนี้ก็ให้ระวังให้ดีนะ

ทุกสิ่งทุกอย่างเวลานี้กำลังหนาแน่นขึ้นในเมืองไทยของเรา แล้วสิ่งที่จะให้เราลุ่ม
ตัวมีตามๆ กันมา ตามๆ กันมา เอาธรรมจับรู้หมด เรื่องธรรมท่านไม่ตื่น อะไรจะมีมากมี
น้อยท่านไม่ตื่น คิดดูซิจีวร พระพุทธเจ้า พระอานนท์ ท่านอดอยากหรือจีวร ทำไมท่านจีวร
ขาดแล้วจึงเอามาสับมาย่ำ ชี้ขย่ำใส่กับดินเหนียว แล้วเอาไปโปะฝากุฎิ ทาฝากุฎิให้เย็น
ท่านไม่ทิ้ง อะไรควรเก็บได้ท่านเก็บๆ เก็บทั้งนั้น นี่ท่านไม่ลุ่มตัว ไม่ใช่ท่านไม่มีจิรวนะ
ท่านมีความพอดีเป็นธรรมเต็มหัวใจ ท่านรู้จักประมาณ

อันนี้เราก็ควรจะมีสติบ้าง อย่าพากันตื่นกันตื่น ตีตื้นเสียจนเกินเหตุเกินผล จะเพาะสิ่งที่ไม่ดีให้ลูกให้หลานต่อไป กลายเป็นลูกหลานที่เหลวไหลเหลวแหลกแหวกแนว จะไม่มีประโยชน์อะไรเลย บ้านเมืองใหญ่โตก็มีแต่คนเลอะๆ เทอะๆ ฟุ้งเพื่อต่อเติม ไม่มีหลักเกณฑ์เป็นของตัวเอง บ้านเมืองจมได้ เข้าใจหรือ พากันจำเอานะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้เห็นจะพอดีละ

เรื่องจิตใจขอให้เน้นหนักอยู่ตลอดเวลา นะ ขอให้อบรมจิตใจเจ้าของให้ดี เรื่องทุกอย่างไปจากใจนะ ใจนี้จะไปจากธรรม ธรรมคือศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นธรรมที่แม่นยำมากไม่มีคลาดเคลื่อนเลย คือศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า เรียกว่า พุทธศาสนา เป็นศาสนาที่แม่นยำถูกต้อง เรียกว่า สวากขาตธรรม ให้นำธรรมนี้เข้าไปอบรมจิตใจ มันจะผาดโผนโจนทะยานเหมือนม้าตัวคึกตัวคะนองก็ตาม จะหนีนายสารตีผู้ฝึกม้าไปไม่ได้ อันนี้จิตใจอยู่กับสติปัญญาเราที่จะฝึกมันให้ดี มันจะหนีสติปัญญาไปไม่ได้ สติธรรมปัญญาธรรมเป็นเครื่องทรมานรักษามัน แล้วมันก็จะค่อยดีวันดีคืน

เวลามันผาดโผนเอาให้หนัก อย่างที่ท่านแสดงไว้หลวงตาก็เคยได้เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว เราก้เอาเราอย่างผาดโผนโจนทะยาน ฝึกทรมานนั่งตลอดรุ่ง ๆ จิตลงถึงความอัศจรรย์ทุกคืน ๆ ไปเล่าถวายท่าน โห ท่านก็ชมเชยยกยอ ก็เหมือนเจ้าของหมา หมานั่นแหละ จะเป็นอะไรไป พอเล่าให้ท่านฟังนี่คึกคักซิงซัง มันเป็นในจิตมันอาจหาญนี่นะ นี่ละธรรมถ้าลงได้เป็นในจิตแล้วไม่สะทกสะท้าน เราเวลาขึ้นไปหาท่าน ไม่ว่าองค์ใดก็ตามมันก็เหมือนผ้าพับไว้ด้วยความเคารพ หากเป็นหลักธรรมชาติระหว่างลูกศิษย์กับอาจารย์เหมือนกับผ้าพับไว้ ด้วยความเคารพนี้มนวลทุกอย่างนะ

แต่เวลาปฏิบัติธรรมมันได้ปรากฏขึ้นในจิตนี้แล้วขึ้นไปหาท่าน กราบก็กราบหมอบก็หมอบ แต่เวลาจะเอามันพอได้โอกาสผางขึ้นเลย เสียงลั่นเลยเทียวนะ นี่ขึ้นจากจิต พูดผลที่เราได้บำเพ็ญได้เห็นผลขึ้นมาเล่าถวายท่านเพื่อท่านจะได้พินิจพิจารณา อะไรควรตักเตือน ควรแก้ไขตัดแปลงยังงัยท่านจะได้เตือนเรา อะไรควรส่งเสริมท่านจะส่งเสริม นั้น

พอเราพูดจบลงนี่สรุปความลงเลย เราพูดอย่างถึงใจซึ่งไม่เคยพูดอย่างนั้น กิริยาอย่างนั้นเราไม่เคยมี แต่เวลาได้เป็นขึ้นในจิตนี้ผางเลยนะ ท่านก็นั่งนิ่ง ถ้าพูดภาษาสนุก ๆ เรา นี่บ้ำมันกำลังขึ้นแล้ว คงว่าอย่างนั้นนะ มันรู้ มันได้หลักได้เกณฑ์ความหมายว่าอย่างนั้น แต่ท่านจะไม่พูดอย่างนั้น นี่บ้ำมันกำลังขึ้นเวลานี้ ท่านก็นั่งนิ่งพอเราจบลงหมอบคอยฟัง ที่นี้ท่านจะแนะนำตรงไหนมันจ่อแนะหู ผิดตรงไหนจะจับปั๊บ ๆ ๆ ถูกตรงไหนจับปั๊บ ๆ เลย พอจบลงขึ้นผางเลยนะ พอเรานิ่งเท่านั้น ที่นี้ท่านขึ้นเราหมอบนะ เออ มันต้องอย่าง

นั่น ขึ้นเลยนะ เอ้า ที่นี้ได้หลักแล้ว อัดภาพนี้มันไม่ได้ตายถึง ๕ หนนะ มันตายหนเดียวเท่านั้นแหละ ไม่มีใครตาย ๕ หนอัดภาพเดียวนี้นะ คราวนี้ได้หลักแล้วเอามันลงไปอย่าถอยมัน นั้น โอ้ย ไอ้หมาตัวนี้ก็ทั้งจะกัดจะเห่าเห็นใบไม้อ่อนใบไม้แก่นีกว่าข้าศึกศัตรู ต่อสู้เลยเห่าเรื่อยไป ชัดเข้าไป

คืนไหนคืนนั้นถ้าลงได้นั่งตลอดรุ่งจิตมันจ้า ๆ ทุกคืนไม่พลาดเพราะเอาความเป็นความตายสละใส่กันเลย ธรรมะที่เกิดนี้เกิดอยู่ปากตาย ๆ ทั้งนั้นนะ ที่นี้ท่านพิจารณาเห็นว่าพอสมควรแล้ว ได้หลักได้เกณฑ์ความหมายว่าอย่างนั้น ควรจะลดหย่อนผ่อนผันการทรมานแบบนี้ลงบ้าง แต่ท่านไม่พูดอย่างนั้นสิ พูดกับหมาตัวบ้าตัวนี้ พอกราบปั๊บ ๆ ลงไป พอจบลง ก็เลสมันไม่ได้อยู่กับกายนะ มันอยู่กับใจนะ ขึ้นเลยนะ เปรี้ยง ๆ เลย ก็เลสมันไม่ได้อยู่กับร่างกายนะ มันอยู่กับใจนะ คือจะไปทรมานอะไรนักหนาร่างกายความหมายว่าอย่างนั้น ก็เลสมันอยู่กับจิต ทรมานจิตเมื่อมันได้หลักได้เกณฑ์พอสมควรแล้วก็ลดหย่อนผ่อนผันกันได้ความหมายว่าอย่างนั้นนะ

จะ让您พูดอย่างนั้นมันก็ไม่ถึงใจตัวผาดโผนนี้ นะ ท่านก็ขึ้นทันทีเลยว่า ก็เลสมันไม่ได้อยู่กับร่างกายนะ มันอยู่ที่ใจนะ ท่านยกปั๊บมาเลย สารตีฝึกม้า ม้าตัวไหนมันคึกมันคะนองมาก ๆ ไม่ยอมฟังเสียงเจ้าของเลย เจ้าของก็ต้องฝึกเอาอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน มีแต่ฝึกอย่างหนักทำเดียว จนกระทั่งมันมันค่อยลดพยศลงมา ๆ การฝึกของเขาก็ค่อยลดลง ๆ จนถึงกับว่ามันใช้การใช้งานได้แล้ว ไม่มีพยศอดสูอะไรแล้วเจ้าของเขาก็ไม่ฝึกอย่างนั้นต่อไปอีก ท่านพูดเพียงเท่านั้น นี่เราเข้าใจแล้วนะ เพราะมันมีพระไตรปิฎกนี่ อ่านมาแล้วจะว่ายังไง ท่านพูดเท่านั้น

เรายังเสียดายนี้ก็พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราเสียดาย ท่านจะมีอะไรไว้บ้างเล็กน้อย เสียดายที่ว่าท่านไม่ยอมมาว่า คือ สารตีฝึกม้าเขาฝึกอย่างนั้น ๆ ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังไงฝึกเจ้าของมันถึงไม่รู้จักประมาณ ความหมายว่าอย่างนั้น ฟาดจนกันแตกมันก็ยังไม่รู้จักประมาณ แต่ไม่ได้บอกท่านนะว่ากันแตก บอกแต่เรื่องกิเลสแตกเท่านั้นแหละ

นี่เรื่องของครูบาอาจารย์ถึงเวลาท่านเด็ดท่านเด็ดของท่านอย่างนั้น เราก็ตั้งแต่บัดนั้นมา จิตของเราก็ดีแล้วจริง ๆ นี่นะ แต่มันขยับเรื่อย ดีเท่าไรมันยิ่งจะเอาใหญ่เข้าใจไหม พอท่านสอนความรู้จักประมาณลงเท่านั้นมันก็หยุด แล้วตั้งแต่วันนั้นมาเราไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกเลย แต่ก่อนโอ้ย.ชัดกันเรื่อย กันแตก เอ้า แตกไปกิเลสไม่แตกกุไม่ถอย พอท่านขนาบที่เดียวหยุดเลย

นี่ละการฝึกการทรมาน นี่เราพูดเรื่องอะไรนะ มหาหลวงปู่มั่นมาฝึกทรมาน เหนือ ลืมแล้ว อย่างนี้แหละพูดแล้วลืม จะเอามาเปรียบแล้วเดินธรรมต่อไปก็ไม่ค่อยได้เรื่องแล้ว เอ้า อย่างนี้เลยนะ เอ้า ๆ เวลาเด็ด ๆ นะ เข้าใจไหม เวลาเด็ดให้เด็ด เวลาอ่อนมันไม่บอก แหละ เพราะหมอนมันอ่อนอยู่แล้วเข้าใจไหม ทุกอย่างมันอ่อนอยู่แล้ว ให้ตั้งอกตั้งใจ พูด เพียงเท่านั้นแหละ วันนี้ได้นานพอสมควร พูดก็ไม่พูดมากนักะ พูดนี้ก็ออกทั่วโลกเลย ออก ทั่วโลก ๆ เราก็พูดวันละเล็กน้อยแล้วออกทั่วโลก ก็คิดว่าจะพอเป็นประโยชน์แก่โลก บ้าง ถ้ามีหมู่ตาบ้างว่าอย่างนี้นะ

เราอยากพูดอย่างนี้ เพราะการสอนโลกเราไม่ได้สอนด้วยหลับหูหลับตาสอน สอนด้วยการเปิดจำในหัวใจจริง ๆ พูดอย่างไม่สะทกสะท้าน ถอดออกมาจากความ จริง ๆ ใครเชื่อไม่เชื่อไม่สำคัญ หลักความจริงนี้เต็มหัวใจ สอนด้วยอำนาจแห่งความ เมตตาและหลักความจริงเต็มสัดเต็มสัดต่อโลก ดังที่แสดงอยู่เวลานี้ ถ้าใครอยากฟังอยาก ประพฤติปฏิบัติเพื่อเป็นสิริมงคลและเป็นผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ตนแล้ว ก็ให้นำไป ประพฤติปฏิบัติ พระพุทธเจ้าเลิศเลอเพราะการฝึกทรมานตนนะ เราถ้าอยากเป็นคนดีบ คนดีลูกศิษย์ตถาคตตามรอยพระบาทท่านได้พอประมาณ ก็ควรจะฝึกฝนอบรมตน เฉพาะ อย่างยิ่งคือฝึกใจอย่าให้มันคึกมันคะนองมากเกินไป ถ้ามันคึกมันคะนองมากเข้าห้องทำ สมาธิ เอาสติบังคับมัน

การบังคับด้วยสตินี้ สำหรับผู้เป็นนักบวชเราทั้งอยู่ในวัดในวานมีทางที่จะฝึก ทรมานได้นะ ถ้าเราเจ็บประทานมากหรือกินมากการภาวนาไม่ค่อยดี สติไม่ดีเราฝึกมา หมดแล้วนะ ถ้ากินอิมหิมพีหมาแล้ววันนั้นนอนจะเป็นหมูไปเลย สติสติงไม่มีภาวนา ล้มเหลว ๆ ถ้าเราฉันทมาก ๆ ไม่มากอะไรนักคือฉันทให้อิมธรรมตามันก็กลายเป็นหมูไปเลย สติไม่ค่อยมีและไม่มี เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ฝึกหัด การฉันท ๆ ลดเป็นลำดับลำดับสติค่อยดี ขึ้น ๆ นี่ลดมากเท่าไร จนกระทั่งถึงขนาดที่ว่าอดอาหารสติยิ่งดีขึ้นเรื่อย ๆ นี่ละความทุกข์ ความทรมาน ทุกข์ใครจะไม่ทุกข์ ถึงเวลากินเวลาหลับเวลานอนต้องหลับต้องนอน นี่ฝืน กันทั้งนั้นมันต้องทุกข์ชั้ ทุกข์ก็ทุกข์ ส่วนที่เป็นสุขและที่ยิ่งกว่านี้ยังมีอีกมาก จะมาวุ่นวาย อะไรกับเรื่องทุกข์เพราะอดอาหาร กินเมื่อไรก็อิมนี่นะ แนะเท่านั้นละนะ จึงได้ฝึก

นี่ละการฝึก สติจะดีด้วยการผ่อนอาหาร ส่วนมากเป็นอย่างนั้น เพราะอาหารนี้มัน เข้าเสริมร่างกาย ร่างกายมีกำลังแล้วมันก็เสริมกิเลสตัณหา มันไม่ได้เสริมสติปัญญานะ ถ้า ร่างกายของเราอ่อนอาหารการบริโภคลงไป อ่อนกำลังลงไปสติดี สติเป็นฝ่ายธรรมดีขึ้น ๆ นี่ละที่เราได้ฝึกทรมานถึงขนาดที่เขาคีเกราประชุมไปดูเราก็เพราะเหตุนี้เอง คือสิ่งที่ดีมัน

มีอยู่ ๆ ถึงอดก็อดชใจจะอดไปไหน กินเมื่อไรมันก็อึด แน่ ไม่เห็นหายากอะไรหาความสุขจากการอึดใช้ใหม่ล่ะ แต่หาความสุขจากการบำเพ็ญธรรมนี้หายากนะ จึงต้องทนทรมานเอา ให้น้องทั้งหลายยึดเอาไปเป็นคติเครื่องเตือนใจ ได้แก่ โหนกดี เราฝึก ๆ เพื่อใคร เราฝึกเพื่อเรา ๆ ทุกคนนะ อย่าไปเข้าใจว่าครูบาอาจารย์สอนเรื่องราวจะไปอยู่กับท่านอยู่กับใคร ไม่อยู่กับใครอยู่กับเรา ความสุข ความทุกข์อยู่กับเรา ได้เสียอยู่กับเรา เราต้องรับรองยืนยันเรา ฝึกทรมานเราเพื่อความเป็นคนดีเสมอไปจำเอานะ เอาละพอ ให้พร

โยม พระหลวงตาเจ้าคะ วันนี้ผ้าป่าหน้าศาลาได้ ๒,๗๑๐ บาท แล้วก็ทองคำวันนี้อีก ๕ บาท จากต้นผ้าป่าทองคำหน้าศาลา แล้วก็ของ เขียวนัญชัย

หลวงตา เออ พอใจ ๆ ได้ตั้ง ๕ บาท เมื่อเข้าได้ ๑๐ บาท ได้เป็น ๑๕ บาทแล้วนะ โอ้ ได้เยอะนะ ๆ เอ้า นี่ให้รางวัล

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th